

4. Гамірзоева Л. Фразеологізми у польській мові: система та функціонування. – Київ: Видавництво «Вітал», 2017.
5. Гамірзоева Л. Фразеологізми у польській мові: система та функціонування. – Київ: Видавництво «Вітал», 2017.
6. Демиденко М. Фразеологія польської мови в порівнянні з українською: методичний посібник. – Київ: Видавництво «Альтернативи», 2019.
7. Карпінська І. Фразеологія польської мови в системі навчання іноземних мов. – Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2019

Софія Петровська,

Тернопільський національний

педагогічний університет ім. В. Гнатюка

Науковий керівник: к. п. н., доц. І. М. Нестайко

ДО ПИТАННЯ ПРО ВПЛИВ ДИДАКТИЧНОЇ ГРИ НА НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНИЙ ПРОЦЕС НА УРОКАХ ПОЛЬСЬКОЇ МОВИ

Сьогодні, в умовах бурхливого розвитку науки та освіти, вчителям потрібні високі навички, щоб створити максимально комфортні умови для розвитку учнів, тому навчальний процес має бути максимально наближеним до можливостей дітей.

Використання традиційних методів навчання не завжди гарантує ефективне засвоєння навчального матеріалу та використання його в подальшій діяльності. Пасивність, з якою діти навчаються та усвідомлюють навколишню дійсність, не сприяє їх успішній адаптації в суспільстві. Однією з умов ефективного навчального процесу учнів є використання методів навчання, що відповідають їхнім пізнавальним можливостям, що забезпечить тісну співпрацю викладача та школярів, які є основою навчального процесу, сприятиме розвитку комунікативних здібностей, умінь, пізнавальної та творчої діяльності.

Урок сучасної польської мови – це складна, комплексна та динамічна система навчально-організованого змісту, основною метою якого є засвоєння матеріалу, визначеного предметом курсу. Мета навчального плану та цілі навчально-виховного процесу.

Навчальна гра - це діяльність, в якій беруть участь діти і за допомогою якої навчаються.

Використовують навчальні ігри для розвитку мислення, спостережливості, мовлення та уяви під час навчального процесу. Навчальні ігри також чудово підходять для повторення нового вивченого матеріалу та його закріплення. Під час уроків слід якомога більше часу використовувати ігри, які не вимагають довгої підготовки. При виборі і складанні гри слід враховувати кількість учнів у класі, щоб всі могли брати участь у ній.

Використовуючи навчальні ігри на уроках польської мови, вчителі урізноманітнюють процес навчання та сприяють розвитку уваги. Під час навчальної гри взаємодіють два аспекти: навчальна та ігрова діяльність.

Дидактична гра має свою структуру:

- 1) дидактичне завдання;
- 2) ігрове завдання;
- 3) ігрові дії;
- 4) правила гри;
- 5) результат(підведення підсумків).

Виконуючи завдання в ігровій формі, діти виявляють бажання його розв'язувати. Судячи з сучасних методів навчання, такі завдання можуть бути найрізноманітнішими.

Різноманітність і асортимент дидактичних ігор дає змогу відстежити їх характеристики, зручність використання за різними темами, проаналізувати навчальний ефект. Найпоширенішими є наступні категорії навчальних ігор:

- 1) ігри з предметами;
- 2) настільно-друковані ігри;
- 3) словесні ігри.

Ефективність роботи учня на уроці залежить від його відношення до неї, а саме : мотивації, пізнавального інтересу та пізнавальної діяльності. Активізувати цю діяльність і підвищити активність учнів на уроці допомагають дидактичні ігри.

Деякі дослідники-педагоги розглядали проблематику дидактичної гри через призму класифікації методів навчання за основними етапами навчально-пізнавального процесу. У цій класифікації педагоги вирізняють методи засвоєння-відтворення, до структури котрої входять такі підгрупи : методи відтворення, методи закріплення та методи діагностики та отримання інформації у зворотньому напрямку.

Головна особливість дидактичних ігор - це наявність не лише ігрової, але й дидактичної мети, яка супроводжується певними правилами. Задум та дії у вигляді гри зберігають неабияку активність у процесі уроку.

Одна із головних рис дидактичної гри - штучність. Хоча така гра не є повною творчістю дітей, але зроблена цікаво, збуджує цікавість і служить цікавим проведенням часу на занятті.

Аналіз психолого-педагогічної літератури дав змогу виділити функції ігрових методів навчання: виховання, розвиток, активізація, спілкування, інтеграція, узагальнення та узагальнення, Формувати функцію самоконтролю та вміння самооцінювати себе.

Застосування методу навчання іграми базується на ідеї, що учні моделюють свою поведінку за конкретними прикладами, ролями, ситуаціями, правилами без будь-якого примусу. Навчальні ігри – це складні моделі реальних чи гіпотетичних ситуацій, середовищ, комунікацій, у яких учні уявляють себе активними учасниками цих систем.

Завдання Нової української школи полягає у вмінні вчителем майстерно підібрати навчальні підходи, методи, розробки індивідуальних програм.

Сучасний контекст іншомовної освіти в школі виражає новий погляд на взаємозв'язок освіти і культури, створення мовного середовища для школярів. Європейський шлях розвитку українського суспільства ставить перед

викладачами іноземних мов нові цілі – розширити світогляд людей, які працюють на розвиток і готові розуміти світ усіма відчуттями та кількома мовами.

Вчителям необхідно звернути увагу на фізіологічні, когнітивні, емоційні аспекти розвитку учня, щоб ефективно використовувати розробки практичних програм у навчанні іноземної мови.

Як відомо, вивчення польської мови в школі передбачає впровадження кількох основних взаємопов'язаних завдань:

- дати ґрунтовні знання мови, якої навчаємо і навчити комунікувати завдяки ним;
- розвивати мислення, творчі вміння та навички;
- вчити учнів порівнювати іноземну та рідну мову;
- під час вивчення мови студенти повинні отримати знання про польську культуру, історію та традиції.

Увага дитини в грі зосереджена на розгортанні ігрової дії, а високе захоплення постає одним з умов вирішення дидактичного завдання. Завдяки навчальним іграм уроки польської стають веселішими, продуктивнішими, цікавішими і захоплюючими, що допомагає дітям швидше і легше оволодіти вивченою інформацією, ніж просте читання, чи перегляд відеоматеріалів.

Одним із основних когнітивних процесів є увага. Це дозволяє активно обробляти інформацію, яку ми відчуваємо через органи чуття, пам'ять та інші когнітивні процеси.

Пам'ять – це здатність зберігати інформацію та використовувати її пізніше (Неґска та ін., 2006). Сучасний вигляд системи освіти, її орієнтація на знання та обробку інформації свідчать про необхідність постійного тренування пам'яті. На цьому місці я опускаю дискусію про те, чи є безперервна перевірка знань оптимальним рішенням. Я зосереджуюсь виключно на структурі процесів пам'яті та можливостях їх вдосконалення.

Аби тренувати іноземну лексику, наприклад професії, ми друкуємо картки із особами, які цій професії відповідають, а з іншого боку ці всі картки мають однаковий вигляд. Отже, учень витягує картку і називає професію. Таким чином, не обов'язково вчити слова лише «списком» із підручника, а варто інтерпретувати їх у цікаву гру.

Теоретико-методичний аналіз навчально-ігрових завдань у навчанні дає змогу розкрити сутність ігрових методів навчання, тобто створити умовну ситуацію, регулювати навчально-ігрову діяльність дітей за допомогою спеціальних правил і завдань і направляти її на досягнення результатів навчання, цілі. Методи навчальної гри складаються з взаємопов'язаних структурних елементів, таких як навчальні та ігрові завдання, ігрові дії, правила, результати, обладнання та розклад

Гра – невід'ємний елемент уроків української мови та літератури – стимулює пошукову і творчу діяльність учнів, заохочує до аналізу мовних фактів, аналітичного читання художніх творів, розвиває спонтанне мовлення, виявляє приховані емоції, вносить у навчальний процес почуття задоволення. Впровадження ігрових елементів у власний досвід дало змогу переконатися в тому, що за допомогою гри учні не лише засвоюють знання, але й вчать їх застосовувати, аналізувати, синтезувати, оцінювати.

Отже, саме дидактична гра сприяє формуванню в учнів ключових життєвих компетентностей.

Список літератури

1. Алексюк А. М. Загальні методи навчання в школі. Київ: Радянська школа, 1981. 203 с.
2. Андрющенко Н. П. Взаємодія ігрової та навчальної діяльності. Дефектологія. 2007. № 1. С. 38 – 40.
3. Ващенко Г. Загальні методи навчання: підручник для педагогів. Київ: Українська Видавнича Спілка, 1997. 441 с.

4. Жорник О. Формування пізнавальної активності учнів у процесі спільної ігрової діяльності. Рідна школа, 2008. №2. С.26-28.
5. Макаренко А.С. Проблеми шкільного виховання. Методика виховної роботи. Київ, 1990. С.139-205.
6. Щербань П.М. Навчально – педагогічні ігри: Навчальний посібник. Київ: Вища школа, 1993. 120 с.
7. Падалка О. С. Педагогічні технології. О. С. Падалка, А. М. Нісімчук, І. О. Смолюк, О. Г. Шпак. Київ: Українська енциклопедія, 1985. 252 с.

Смірашевська Софія,
Тернопільський національний
Педагогічний університет ім. В. Гнатюка
Науковий керівник: канд. філол. наук І. Ф. Заваринська

МІФОЛОГІЧНІ ТА РЕЛІГІЙНІ КОМПОНЕНТИ У ПОЛЬСЬКІЙ ФРАЗЕОЛОГІЇ

Фразеологізми - це стійкі словосполучення, багатослівні фрази, якими послуговується в розмові чи не кожна людина. Вони здавна привертали увагу дослідників з усього світу. Найгрунтовніші праці знаходимо у В. Виноградова, Ш. Баллі, І. Теплякової, М. Шанського, О. Потєбні, О. Шахматова та інших.

Фразеологічний фонд поповнюється чи не щороку. Вислови політичних діячів, акторів, зірок, що стали крилатими, меми в Інтернеті, що «завірусилися» - усе це можна віднести до фразеологічних сполук. У цьому їх і складність вивчення. Фразеологізми є у кожного народу. Вони як запозичені, так і власне «народні», притаманні певній нації. Сьогодні науковці продовжують свої дослідження у цій галузі, зокрема на польсько-українській ниві.

Мета нашої статті полягає у дослідженні джерел походження польських і українських фразеологічних сполук, семантичні особливості компонентів міфонімів і біблеїзмів, визначенні проблем перекладу фразеологізмів.